

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันนี้ เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่า พลศึกษาเป็นการศึกษาแขนงหนึ่งที่มีความสำคัญยิ่ง ดังจะเห็นได้จากกิจกรรมทางด้านพลศึกษามีผลต่อสภาพการเป็นอยู่ สภาพเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของมนุษย์ตลอดมา แม้ว่าความมุ่งหมายและลักษณะของกิจกรรมทางด้านการศึกษาเคลื่อนไหวเพื่อประกอบกิจกรรมในการดำรงชีวิตอยู่ตลอดมา (ฟองเกิดแก้ว, 2520) การศึกษาเป็นกระบวนการทางสังคมที่ก่อให้เกิดการพัฒนาทั้งทางด้านความเป็นมนุษย์ (Humanhood) และพลังกำลังมนุษย์ (Human Power) ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของรัฐที่จะต้องจัดการศึกษาให้กับทุกคนในประเทศ โดยให้โอกาสในการศึกษาเท่าเทียมกัน ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่มีความสมบูรณ์ทางร่างกายและจิตใจ หรือมีความพิการอยู่ก็ตาม (คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษา, 2521) จากแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 หมวดนโยบายการศึกษาของรัฐข้อ 15 ที่ว่ารัฐพึงจัดและสนับสนุนผู้ยากไร้ ผู้มีความผิดปกติทางจิตใจหรือสังคม และด้อยโอกาสทางการศึกษาให้ได้รับการศึกษาโดยทั่วถึง และข้อ 39 ที่ว่าการศึกษาสงเคราะห์เป็นการศึกษาที่มุ่งจัดให้แก่บุคคลที่รัฐจำเป็นต้องให้การสงเคราะห์ ทั้งนี้เพื่อมุ่งให้เกิดความเสมอภาคกันทางการศึกษาเฉพาะ หรือจัดรวมในโรงเรียนก็ได้ตามความเหมาะสม (คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษา, 2521) ด้วยเหตุผลดังกล่าว กองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้ดำเนินการจัดการศึกษาให้แก่เด็กพิการโดยได้รับความร่วมมือจากเอกชนและมูลนิธิต่าง ๆ ที่ดำเนินการอยู่แล้ว (ศุภล อริยสัจสี่สกุล, 2530) โดยมีจุดมุ่งหมายดังนี้

1. เพื่อจัด ให้การศึกษาตามสิทธิมนุษยชน ตามควรแก่อัตภาพ
2. ส่งเสริมและเสริมสร้าง ให้มีความรู้ ความสามารถพอที่จะประกอบอาชีพได้ เพื่อมิให้เป็นภาระต่อครอบครัว และสังคม
3. ให้มีความสามารถทำงานกับผู้อื่น และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมปกติได้ (กองการศึกษาพิเศษ, ม.ป.ป.)

สำหรับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการในประเทศไทยนั้น แบ่งออกเป็น

1. การจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการปัญญาอ่อน โดยมูลนิธิช่วยคนปัญญาอ่อนแห่งประเทศไทยในพระบรมราชินูปถัมภ์ คือ โรงเรียนปัญญาพิการ และโรงเรียนราชานุกูล สอนเด็กที่มีระดับสติปัญญา 35 - 90 อายุ 7 - 18 ปี โดยจัดแบ่งออกเป็น อายุ 7 - 11 ปี มุ่งสอนให้ช่วยตนเอง และสอนวิชาการบางอย่างเท่านั้น อายุ 11 - 14 ปี เรียนวิชาการครึ่งวัน งานอาชีพบ้างครึ่งวัน ถ้าสูงอายุกว่า 14 ปีขึ้นไป ให้ทำงานเต็มวันในโรงฝึกงาน
2. การจัดการศึกษาของคนพิการตาบอด มีโรงเรียนสอนคนตาบอดภาคเหนือที่จังหวัดเชียงใหม่ โรงเรียนสอนคนตาบอดภาคใต้ ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี และโรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพฯ จัดการสอนเช่นเดียวกับโรงเรียนประถมและมัธยมศึกษาทั่วไป แต่เน้นทางด้านหัตถศึกษา และมีวิชาพิเศษ คือ วิชาที่ใช้ในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคม และวิชาฝึกการเคลื่อนไหวได้อย่างถูกต้อง
3. การจัดการศึกษาของคนพิการแขน ขา ลำตัว โดยโรงเรียนศรีสังวาลย์รับเด็กที่พิการทางแขน ขา ลำตัว และพิการทางสมองบางส่วน อายุ 4 - 14 ปี วิชาที่สอนเป็นวิชาสามัญ เช่น วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา พลานามัย ศิลปศึกษา และปรับวิชาให้เหมาะสมกับสมรรถภาพทางกาย เช่น พลศึกษา เน้นวิชาเพิ่มเติม เช่น การทำอาหาร เย็บเสื้อผ้า ซ่อมอุปกรณ์ นอกจากนี้ยังขอความร่วมมือจากแพทย์ นักกายภาพบำบัดและอาชีพบำบัดเพื่อช่วยฟื้นฟูสมรรถภาพให้แก่เด็กขณะที่เรียนด้วย
4. การจัดการศึกษาของเด็กเรียนช้า จัดขึ้นเป็นชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ เพื่อแก้ปัญหาการเรียนช้าขึ้น รับเด็กที่มีระดับสติปัญญาระหว่าง 75 - 90 จัดชั้นเรียนหนึ่งไม่เกิน 25 คน สอนวิชาตามหลักสูตรของเด็กปกติทุกระดับ โดยปรับปรุง ตัดเติม แก้ไข ให้เหมาะสมกับสภาพของเด็กเรียนช้า เช่น สอนช้ากว่า มีแบบฝึกหัดน้อยลงและความยากไม่ซับซ้อน
5. การจัดการศึกษาของเด็กพิการทางหู โรงเรียนที่จัดการศึกษาเด็กพิการทางหู แบ่งออกเป็น เด็กที่มีการสูญเสียการได้ยินมาก (หูหนวก) คือ สูญเสียการได้ยิน 85 เดซิเบลขึ้นไป และสูญเสียการได้ยินน้อย (หูตึง) คือ สูญเสียการได้ยิน 85 เดซิเบลลงมา โดยมีโรงเรียนที่สอนเด็กหูหนวกในส่วนกลาง คือ โรงเรียนเศรษฐเสถียร และโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ ในส่วนภูมิภาค คือ โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดตาก โสตศึกษาจังหวัดสงขลา และโสตศึกษา

จังหวัดขอนแก่น โรงเรียนที่สอนเด็กหูตึง คือ โรงเรียนโสตศึกษาวัดจำปา โสตศึกษาจังหวัด ชลบุรี โสตศึกษาอนุสารสุนทรจังหวัดเชียงใหม่ วิชาที่สอน คือ วิชาสามัญทั่วไป และเน้นวิชา ที่จัดสอนเป็นการปูพื้นฐาน เช่น ตัดเย็บเสื้อผ้า ไฟฟ้า ช่างไม้ งานฉีก ทอ ปั้น แกะสลัก และงานเกษตรเบื้องต้น ใช้วิธีการสอนแบบระบบรวมคือ ภาษามือ การสะกดด้วยนิ้วมือ การ อ่านริมฝีปาก การวัดผลการเรียนวัดผลโดยโรงเรียนเองทุกระดับชั้น (กองการศึกษาพิเศษ, ม.ป.ป.)

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เป็นเด็กที่มีความผิดปกติจากเด็กทั่วไปในด้าน การรับฟังเสียง จนเป็นเหตุให้หูไม่สามารถรับฟังได้เป็นปกติ ความบกพร่องนี้รุนแรงถึงขั้น กระทั่งกระทบต่อการพัฒนาการด้านต่าง ๆ ทำให้ไม่สามารถรับการศึกษาอย่างปกติได้ (ละออ ชุตติกร, 2530) การที่เด็กมีความผิดปกตินี้เอง จึงเป็นเหตุให้เด็กเหล่านั้นแสดงพฤติกรรมที่ต่าง จากเด็กปกติ และเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม มีสาเหตุจากการที่เด็กไม่เข้าใจถึงความคิด ความรู้สึกและความต้องการของตัวเอง ทำให้เด็กเหล่านี้ขาดโอกาสในการรับรู้ และเป็นจุดอ่อน ที่มีต่อการเรียนรู้ การพัฒนาความคิดด้านนามธรรม ซึ่งในการเรียนรู้นี้เด็กที่มีความบกพร่อง ทางการได้ยินจะเริ่มมีความล่าช้าทางการเรียนกว่าเด็กปกติตั้งแต่อายุ 3 - 5 ปี และจะเพิ่มขึ้น เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น โดยความล่าช้าจะพบในวิชาคำนวณ การสะกดคำ การใช้ภาษา และ วิชาที่ต้องใช้ทักษะในการคิด อันเป็นผลเนื่องมาจากความด้อยจากการรับรู้ทางการได้ยินทั้งสิ้น (กิตติศักดิ์ อุบล, 2528)

วิชาพลศึกษาเป็นวิชาหนึ่งที่กำหนดไว้ในหลักสูตรของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินทั้งนี้เพราะ พลศึกษาเป็นกระบวนการศึกษาอย่างหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความเจริญ อกงาม นอกจากนั้น เฟท และดันน์ (Fait and Dunn, 1984) ได้กล่าวสนับสนุนว่า กิจกรรมพลศึกษาทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในการปรับปรุงทักษะทางกลไก และ สมรรถภาพทางกลไกให้สูงขึ้น ทำให้การทำงานของร่างกายมีประสิทธิภาพมากขึ้นและเป็นพื้นฐาน ของกิจกรรมการเคลื่อนไหวในสังคม ชีวิตประจำวัน และนอกจากเหตุผลดังกล่าวแล้ว การสอน พลศึกษาในหลักสูตรของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ยังมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาฟื้นฟู สมรรถภาพและได้ปรับปรุงดัดแปลงกิจกรรมให้เหมาะสมกับสภาพของความพิการของเด็ก เป้าหมายของการสอนพลศึกษามุ่งเน้นให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีความเข้าใจ ในขีดความสามารถของตน และปรับตัวให้เข้ากับสภาพสังคมได้ เข้าใจลักษณะการดำเนินชีวิต ยอมรับสภาพความเป็นจริงและสามารถแสดงออกในทางสร้างสรรค์

การจัดกิจกรรมทางผลึกษาให้กับเด็กนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น ต้องมีการปรับปรุง และแก้ไขให้เหมาะสมกับสภาพของความสามารถทางการได้ยิน ซึ่งนักเรียนแต่ละคนจะมีข้อเสียเปรียบและแตกต่างจากเด็กปกติอยู่หลายประการ (Fait and Dunn, 1984) ได้แก่

1. นักเรียนที่สูญเสียการได้ยิน อาจมีปัญหาทางด้านการรักษาสมดุขย ซึ่งเกิดจากหูส่วนใน โดยเฉพาะส่วนของเขมิเซอร์คูล่า คาแนล (Semicircular Canal)
2. ขอบเขตของการสูญเสียการได้ยิน อาจมีอิทธิพลต่อความสามารถทางกลไก เด็กหูหนวกจะมีความคล่องแคล่วในทักษะทางกลไกบางอย่างน้อยกว่าเด็กหูตึง ซึ่งเด็กหูหนวกได้รับการสื่อสารได้ยากกว่า จึงทำให้เกิดข้อแตกต่างทางด้านนี้
3. ถ้าเปรียบเทียบกับนักเรียนปกติ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จะมีความสามารถอยู่ในระดับต่ำ ข้อแตกต่างเหล่านี้เกิดจากการมีโอกาสร่วมในประสบการณ์ผลึกษา

จากหลักการและเหตุผลดังกล่าว สมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินของโรงเรียนในส่วนภูมิภาค จึงเป็นเรื่องที่ควรแก่การศึกษา ประกอบกับการทดสอบสมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ยังมีผู้ให้ความสนใจน้อยมาก ไม่มีเกณฑ์ปกติสำหรับเปรียบเทียบ หรือประเมินผลสมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนประเภทนี้ ผู้วิจัยเล็งเห็นความสำคัญของการทดสอบสมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพื่อทราบถึงความสามารถทางกลไกของนักเรียน และสร้างเกณฑ์ปกติสมรรถภาพทางกลไกขึ้น เพื่อนำผลที่ได้ไปพิจารณาการจัดการจัดและดำเนินกิจกรรมทางผลึกษาในโรงเรียนโสตศึกษาต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม และเกิดประโยชน์ต่อตัวนักเรียนมากที่สุดต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินของโรงเรียนโสตศึกษาในส่วนภูมิภาค
2. เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติสมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินของโรงเรียนโสตศึกษาในส่วนภูมิภาค

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินของโรงเรียนในส่วนภูมิภาค มีสมรรถภาพทางกลไก อยู่ในระดับหนึ่ง
2. เกณฑ์ปกติสมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินของโรงเรียนในส่วนภูมิภาค สามารถนำไปใช้เป็นเกณฑ์ประเมินสมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินของโรงเรียนในส่วนภูมิภาคได้

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ต้องการศึกษาและสร้างเกณฑ์ปกติสมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ของโรงเรียนในส่วนภูมิภาคเท่านั้น
2. กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในโรงเรียนโสตศึกษาในส่วนภูมิภาค ปีการศึกษา 2532 ได้แก่ นักเรียนในโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดชลบุรี โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดตาก โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ (โรงเรียนอนุสารสุนทร) และโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดสงขลา
3. การวิจัยครั้งนี้ ใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกลไกของสมาคมกีฬาสมัครเล่นแห่งประเทศไทย (Japan Amateur Sport Association Motor Fitness Test - J. A.S.A.M.F.T.) ประกอบด้วยรายการดังต่อไปนี้

1. ยืนกระโดดไกล (Standing Long Jump)
2. ลุก - นั่ง 30 วินาที (Sit - ups)
3. ดันพื้น ไม่จำกัดเวลา (Push - ups)
4. วิ่งกลับตัว (Timed Shuttle Run)
5. วิ่ง 5 นาที คิดระยะทางที่วิ่งได้ (5 Minutes Distance Run)

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. แบบทดสอบสมรรถภาพทางกลไกที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ สามารถวัดสมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้
2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เข้ารับการทดสอบทุกคน ทำการทดสอบอย่างเต็มความสามารถเท่าที่จะทำได้

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

สมรรถภาพทางกลไก หมายถึง ความสามารถของร่างกายในการเคลื่อนไหวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แบบทดสอบสมรรถภาพทางกลไก หมายถึง แบบทดสอบสมรรถภาพทางกลไกของสมาคมกีฬาสมัครเล่นแห่งประเทศไทย (J.A.S.A.M.F.T. - Japan Amateur Sport Association Motor Fitness Test)

โรงเรียนโสตศึกษาในส่วนภูมิภาค หมายถึง โรงเรียนโสตศึกษาใน 5 จังหวัด คือ โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดชลบุรี โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดตาก โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ (โรงเรียนอนุสารสุนทร) และโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดสงขลา

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง นักเรียนที่สูญเสียการได้ยินตั้งแต่ 25 dB ขึ้นไป แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเด็กหูตึง (25 - 90 dB) และกลุ่มเด็กหูหนวก (90 dB ขึ้นไป) และเป็นนักเรียนในโรงเรียนโสตศึกษาในส่วนภูมิภาค

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบสมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินของโรงเรียนในส่วนภูมิภาค
2. มีเกณฑ์ปกติสมรรถภาพทางกลไกสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินของโรงเรียนโสตศึกษาในส่วนภูมิภาค
3. เป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไข และส่งเสริมสมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินของโรงเรียนโสตศึกษาในส่วนภูมิภาค ให้ดียิ่งขึ้น